

საქმე №1ბ/1079-18

გ ა ნ ა ჩ ე ნ ი

საქართველოს სახელმწიფო

10 ოქტომბერი, 2018 წელი

ქ. თბილისი

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის
მოსამართლე მზია ლომთათიძემ

ახალციხის რაიონული პროკურატურის პროკურორ გი-----ის
სააპელაციო საჩივრის საფუძველზე **ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა
სისხლის სამართლის საქმე:**

ნი-----ის მიმართ, საქართველოს მოქალაქის, დაბადებული 1--- წლის 8
ივნისს, პ/ნ 0-----, საშუალო განათლებით, ნასამართლობის არ მქონის,
რეგისტრირებული და ფაქტობრივად მცხოვრების მისამართზე: ა-----
-----, დანაშაულისთვის, რაც გათვალისწინებულია საქართველოს სისხლის
სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით.

აღწერილობით - სამოტივაციო ნაწილი:

ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2018 წლის 01 აგვისტოს განაჩენით
ნი-----ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის
პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და
ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 01
(ერთი) წლის ვადით, საქართველოს სსკ-ის 63-ე მუხლის გამოყენებით დანიშნული
სასჯელი 01 (ერთი) წელი ჩაეთვალი პირობით, საქართველოს სსკ-ის 64-ე მუხლის
საფუძველზე გამოსაცდელ ვადად განესაზღვრა 01 (ერთი) წელი.

ნი-----ს მსჯავრი დაედო მასზედ, რომ მან ჩაიდინა ოჯახის ერთი წევრის
მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ძალადობა, რამაც გამოიწვია ფიზიკური
ტკივილი და რასაც არ მოჰყოლია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის
117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი, დანაშაული
გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე
მუხლის პირველი ნაწილით.

კერძოდ, პირველი ინსტანციის სასამართლომ დადგენილად ჩათვალა, რომ:

2018 წლის 07 მაისს, დაახლოებით 09:00 საათზე, ა-----ში საცხოვრებელ სახლში, ნი-----მა საყოფაცხოვრებო საკითხზე უთანხმოების ნიადაგზე რძალს მა-----ეს მიაყენა ფიზიკური შეურაცხყოფა, კერძოდ, ორჯერ დაარტყა ჯოხი ფეხის არეში, ასევე ე. წ. „ქაფჩა“ ჩაარტყა თავის არეში, რის გამოც დაზარალებულს მიადგა ჯანმრთელობის მსუბუქი ხარისხის დაზიანება და განიცადა ფიზიკური ტკივილი.

განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ახალციხის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა გი-----მა, რომელმაც წარმოდგენილი სააპელაციო საჩივრით ითხოვა ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2018 წლის 01 აგვისტოს განაჩენში ცვლილების შეტანა სასჯელის ნაწილში, შემდეგ გარემოებათა გამო:

აპელანტს მიაჩნია, რომ სასამართლოს მიერ გამოტანილი განაჩენი სასჯელის ნაწილში არის მსუბუქი და უნდა შეიცვლოს, რადგან გამოყენებული სასჯელი არ შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებას და ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმეს, ვინაიდან ნი-----ი არ თანამშრომლობს გამოძიებასთან, არ არის დაინტერესებული მართლმსაჯულების განხორციელებაში, მოსამართლე მისი პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ გარემოებად მიიჩნია აღიარება და აღნიშნა, რომ ნი-----ს პასუხისმგებლობის დამამძიმებელი გარემოებები არ გააჩნია, საქართველოს სსკ-ის 53¹-ე მუხლის თანახმად პასუხისმგებლობის დამამძიმებელ გარემოებას წარმოადგენს დანაშაულის ჩადენა ოჯახის ერთი წევრის მიერ მეორის მიმართ, მოცემულ შემთხვევაში დანაშაული ჩადენილია სწორედ ოჯახის ერთი წევრის მიერ მეორის მიმართ, რაც ცალსახად წარმოადგენს დამამძიმებელ გარემოებას. შესაბამისად, აპელანტს მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულისათვის დანიშნული სასჯელი ვერ უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნებს და იგი უნდა გამკაცრდეს.

სასამართლომ შეისწავლა საქმეში არსებული მასალები და მივიდა დასკვნამდე, რომ სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნა არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

პალატას მიაჩნია, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ სწორად დაადგინა საქმის ფაქტობრივი გარემოებანი და სწორი სამართლებრივი შეფასება მისცა მათ. საქმის ფაქტობრივ გარემოებებსა და კვალიფიკაციას არც აპელანტი ხდის სადავოდ. მსჯავრდებულის მიერ არასრულწლოვნის თანდასწრებით ოჯახური ძალადობის ჩადენის ფაქტი, გარდა მისი აღიარებითი ჩვენებისა და დასტურებულია საქმეში არსებული უდავოდ ცნობილი მტკიცებულებებით, ესენია: დაზარალებულ მა-----ის გამოკითხვის ოქმი, მოწმეების: ეთ-----ის, ნა-----ის, ნო-----ის, რე-----ის, პე-----ის გამოკითხვის ოქმები, 2018 წლის 08 მაისის №3----- სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნა და სასამართლოში წარმოდგენილი ბრალდების მხარის

სხვა მტკიცებულებები.

რაც შეეხება პროკურორის სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნას მსჯავრდებულისათვის დანიშნული სასჯელის დამძიმების თაობაზე, პალატა არ ეთანხმება და განმარტავს, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 259-ე მუხლის მე-4 ნაწილის შესაბამისად, სასამართლოს განაჩენი სამართლიანია, თუ დანიშნული სასჯელი შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებას და მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმეს. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 53-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად სასჯელის დანიშვნის დროს სასამართლომ უნდა გაითვალისწინოს დამნაშავის პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი და დამამძიმებელი გარემოებები, კერძოდ, დანაშაულის მოტივი და მიზანი, ქმედებაში გამოვლენილი მართლსაწინააღმდეგო ნება, მოვალეობათა დარღვევის ხასიათი და ზომა, ქმედების განხორციელების სახე, ხერხი და მართლსაწინააღმდეგო შედეგი, დამნაშავის წარსული ცხოვრება, პირადი და ეკონომიკური პირობები, ყოფაქცევა ქმედების შემდეგ. პალატა განმარტავს, რომ ნი-----ს პასუხისმგებლობის დამამძიმებელი გარემოება არ გააჩნია, ვინაიდან დანაშაულის ჩადენა ოჯახის წევრის მიმართ ქმედების ობიექტური მხარის ნიშანია, ხოლო მისი პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ გარემოებად გათვალისწინებული უნდა იქნეს, რომ იგი აღიარებს და გულწრფელად ინანიებს ჩადენილ დანაშაულს, შეურიგდა დაზარალებულს. პალატას მიიჩნია, რომ პირობითი სასჯელი საკმარისი იქნება ახალი დანაშაულის თავიდან აცილებისა და დანაშაულის ჩამდენი პირის რესოციალიზაციისათვის და სასჯელის გამკაცრება არ არის აუცილებელი.

სარეზოლუციო ნაწილი:

პალატამ იხელმძღვანელა რა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 22-ე მუხლის მე-6 ნაწილით, 295-ე მუხლის მე-7 ნაწილით, 298-ე მუხლის პირველი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით და მე-2 ნაწილით,

და ა დ გ ი ნ ა :

ახალციხის რაიონული პროკურატურის პროკურორ გი-----ის სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნა არ დაკმაყოფილდეს.

ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2018 წლის 01 აგვისტოს განაჩენი დარჩეს უცვლელად.

ნი-----ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 01 (ერთი) წლის ვადით, საქართველოს სსკ-ის 63-ე მუხლის გამოყენებით დანიშნული სასჯელი 01 (ერთი) წელი ჩაეთვალოს პირობით, საქართველოს სსკ-ის 64-ე

მუხლის საფუძველზე გამოსაცდელ ვადად განესაზღვროს 01 (ერთი) წელი.

ნი-----ის მიმართ გამოყენებული აღკვეთის ღონისძიება გირაო გაუქმებულია.

პირობითი მსჯავრის ნაწილში განაჩენის აღსრულებაზე, "არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულების წესისა და პრობაციის შესახებ" საქართველოს კანონის მე-2 და მე-5 მუხლის თანახმად, კონტროლი დაევალოს არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულებისა და პრობაციის ეროვნული სააგენტოს პრობაციის ბიუროს მსჯავრდებულის საცხოვრებელი ადგილის (იურიდიული მისამართის) მიხედვით.

ნივთიერი მტკიცებულება: ხის ჯოხი, რომელიც ინახება შსს ადიგენის რაიონულ სამმართველოში, საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდგომ განადგურდეს კანონით დადგენილი წესით.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი გამოტანისთანავე შევიდეს კანონიერ ძალაში.

განაჩენი შეიძლება გასაჩივრდეს საკასაციო წესით მისი გამოტანიდან ერთი თვის ვადაში საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატაში თბილისის სააპელაციო სასამართლოს მეშვეობით.

მოსამართლე

მ. ლომთათიძე